

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

ชาร์ลอตต์

แมงมุมเพื่อนรัก

Charlotte's Web

อี.บี. ไวท์

เขียน

คณา คชา

แปล

การ์ท วิลเลียมส์

วาดภาพประกอบ

“ผู้คนจากรัศมีหลายไมล์ต่างพากันมาดูวิลเบอร์
และอ่านข้อความบนใยของชาร์ลอตต์”

-อี.บี. ไวท์

การอ่านดีจากรากหญ้าสู่ฟ้า

คำนำสำนักพิมพ์

เช้าวันหนึ่งในฟาร์มเล็กๆ ที่ดูธรรมดา ทุกอย่างยังคงเป็นเหมือนเดิม แสงแดดอ่อนๆ ส่องลงบนพื้นดิน ลมพัดผ่านอย่างแผ่วเบา และชีวิตของเหล่าสัตว์ทั้งหลายก็ยังคงดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ไม่มีใครรู้เลยว่า วันธรรมดาวันนั้นกำลังจะกลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่มีความหมายยิ่งกว่าสิ่งใด

ท่ามกลางความเรียบง่ายนั้น ได้มีมิตรภาพหนึ่งค่อยๆ ก่อตัวขึ้นอย่างไม่ทันรู้ตัว มันไม่ได้เริ่มจากความยิ่งใหญ่ หรือคำพูดสวยงามใด ๆ แต่เริ่มจากความเข้าใจเล็กๆ และความห่วงใยที่มอบให้กันในทุกๆ วัน จนกลายเป็นสายใยที่แข็งแรงเกินกว่าจะมองข้าม

เพราะในโลกใบนี้ บางครั้งสิ่งที่มีค่าที่สุดอาจไม่ใช่สิ่งที่ยิ่งใหญ่หรือโดดเด่น แต่เป็นใครสักคนที่อยู่ข้างๆ คอยปลอบโยนให้กำลังใจ และไม่เคยทอดทิ้งกัน ไม่ว่าเวลาจะพาเราไปไกลแค่ไหนก็ตาม

เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะทำให้ทุกคนยิ้มและรู้สึกอุ่นใจกับมิตรภาพที่มีอยู่รอบตัว ขอให้ทุกคนได้พบเพื่อนแบบนี้สักคนในชีวิต คนที่เข้าใจ อยู่เคียงข้าง และไม่ทอดทิ้งกันทั้งในวันสดใสและวันที่หนักที่สุด เพราะมิตรภาพแบบนี้แหละคือของขวัญที่ดีที่สุดในชีวิต

สารบัญ

บทที่ 1	ก่อนเมื่อเช้า	1
บทที่ 2	วิลเบอร์	8
บทที่ 3	หนี	13
บทที่ 4	ความโดดเดี่ยว	24
บทที่ 5	ชาร์ลลอตต์	31
บทที่ 6	ฤดูร้อน	41
บทที่ 7	ข่าวร้าย	47
บทที่ 8	บทสนทนาที่บ้าน	51
บทที่ 9	วิลเบอร์คุยโว	54
บทที่ 10	ระเบิด	65
บทที่ 11	สิ่งมหัศจรรย์	75

บทที่ 12	การประชุม	83
บทที่ 13	คืบหน้าด้วยดี	89
บทที่ 14	หมอโตเรียน	102
บทที่ 15	จิ้งหรีด	110
บทที่ 16	ไปงานแฟร์	115
บทที่ 17	ลุง	127
บทที่ 18	คำคืนเย็นสบาย	135
บทที่ 19	ถุงไข่	141
บทที่ 20	ชั่วโมงแห่งชัยชนะ	152
บทที่ 21	วันสุดท้าย	160
บทที่ 22	สายลมอันอบอุ่น	169

บทที่ 1

ก่อนมือเข้า

“พ่อ ถือขวานไปไหนคะแม่” เฟิร์นถามแม่ ขณะช่วยจัดโต๊ะอาหารสำหรับมือเข้า

“ออกไปคอกหมูจ๊ะ” นางอร่าเบลตอบ “เมื่อคืนมีลูกหมูเกิดใหม่”

“แล้วทำไมพ่อต้องเอาขวานไปด้วยล่ะคะ” เฟิร์นซึ่งอายุเพียงแปดขวบยังคงสงสัย

“อ้อ” แม่ของเธอพูด “พ่อดีมีลูกหมูตัวหนึ่งตัวเล็กแกร็นไม่แข็งแรงด้วย เลี้ยงไว้ก็ไม่ได้ประโยชน์ พ่อเลยว่าจะไม่เอามันไว้”

“ไม่เอามันไว้” เฟิร์นร้อง “หมายความว่า พ่อจะฆ่ามันเพียงเพราะตัวมันเล็กกว่าตัวอื่นหรือคะ”

นางอร่าเบลวางเหยือกใส่ครีมลงบนโต๊ะ “อย่าตะโกนลิเฟิร์น!” นางปรัม “พ่อทำถูกแล้ว ถึงเราเลี้ยงไว้ มันก็คงไม่รอดอยู่ดี”

เฟิร์นผลักเก้าอี้ให้พ้นทาง แล้ววิ่งออกไปข้างนอก พื้นหญ้ายังคงชุ่ม พื้นดินหอมกลิ่นฤดูใบไม้ผลิ กว่าเฟิร์นจะไปทันพ่อรองเท้าก็เปียกโชก

“อย่าฆ่ามันนะ!” เฟิร์นสะอื้น “ไม่ยุติธรรมเลย”

นายอราเบลชะงัก

“เฟิร์น” เขาพูดเสียงอ่อนโยน “หนูควรหัดควบคุม
อารมณ์ตัวเองบ้าง”

“ควบคุมอารมณ์เหวอคะ” เฟิร์นตะโกน “นี่มันเรื่อง
ของความเป็นความตายแท้ๆ แต่พ่อกลับพูดเรื่องควบคุม

อารมณ์เสียได้” เด็กหญิงน้ำตาไหลอาบแก้ม พยายามยื้อขวานจากมือพ่อของเธอ

“เฟิร์น” นายอราเบลพูด “พอรู้วิธีเลี้ยงลูกหมูดีกว่าหนู ลูกหมูที่ไม่แข็งแรงจะสร้างปัญหาให้เราในภายหลังได้ ที่นี้ก็ไปได้แล้ว!”

“แต่ไม่เห็นยุติธรรมเลย” เฟิร์นร้อง “ไม่ใช่ความผิดของมันเป็นะที่เกิดมาตัวเล็ก แล้วถ้าหนูเกิดมาตัวเล็ก พ่อก็จะฆ่าหนูเหรอะคะ”

นายอราเบลยิ้ม “ไม่อย่างนั้นอน” พ่อของเธอพูดพลางก้มมองลูกสาวอย่างรักใคร่ “แต่ไม่เหมือนกัน เด็กผู้หญิงกับลูกหมูแะระ มันคนละเรื่อง”

“หนูไม่เห็นว่ามันต่างกันตรงไหน” เฟิร์นเถียงขณะที่ยังคงยื้อขุดขวานไว้อย่างแน่น “เป็นเรื่องยุติธรรมที่เลวร้ายที่สุดที่หนูเคยได้ยินมาเลย”

จอห์น อราเบล ทำหน้าแปลกๆ คล้ายร้องไห้เวทนาตัวเอง

“เอาอย่างนี้” พ่อของเธอว่า “หนูกลับไปบ้านก่อน แล้วพ่อจะเอาลูกหมูนั้นตามกลับไป พ่อจะให้หนูหัดใช้ขวดนมป้อนมันเหมือนดูแลเด็กเล็กๆ หนูจะได้รู้ว่าเลี้ยงหมูเนี่ยยุ่งยากแค่ไหน”

นายอราเบลกลับถึงบ้านในอีกครึ่งชั่วโมงต่อมา เขาอุ้มกล่องกระดาษไว้ใต้แขน เฟิร์นกำลังเปลี่ยนรองเท้าอยู่ชั้นบน อาหารเข้าถูกจัดเตรียมเรียบร้อยแล้วอาหารในครัว ซึ่งอบवलไปด้วยกลิ่นกาแฟ กลิ่นเบคอน กลิ่นปูนเปียกชื้น และกลิ่นควันไม้จากเตา

“วางบนเก้าอี้ลูกเลย!” นางอราเบลสั่ง นายอราเบลวาง

กล่องกระดาษลงบนเก้าอี้ของเฟิร์น จากนั้นก็เดินไปล้างมือที่อ่าง แล้วดึงผ้าเช็ดมือแบบม้วนออกมาเช็ดมือ

เฟิร์นเดินลงบันไดมาช้าๆ ตาแดงก่ำจากการร้องไห้ ขณะที่เธอเข้าไปใกล้เก้าอี้ กล่องกระดาษก็ขยับไหว มีเสียงคุ้ยเขี่ยดังจากข้างใน เฟิร์นเงยหน้าขึ้นมองพ่อ จากนั้นเธอก็เปิดฝากล่อง เห็นลูกหมูเกิดใหม่จ้องมาที่เธอ มันมีสีขาวยุ่แดงแดงเข้าที่สอง ต้องใบหูได้เปลี่ยนสีขาวยเป็นสีชมพูระเรื่อ

“ของหนูไง” พ่อของเธอบอก “หนูช่วยชีวิตมันไม่ให้ตายไปก่อนเวลาอันควร พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานอภัยต่อการกระทำอันโง่เขลาของข้าด้วยเถิด”

เฟิร์นไม่สามารถละสายตาจากหมูน้อยได้ “อ้อ” เด็กหญิงกระซิบ “ดูมันสิ! สมบูรณ์ไม่มีที่ติเลย”

เด็กหญิงปิดฝากล่องอย่างระมัดระวัง เธอเดินตรงไปหอมแก้มพ่อก่อน แล้วจึงหอมแก้มแม่ และย้อนกลับไปเปิดฝากล่องอีกครั้ง อุ้มลูกหมูขึ้นมาแนบแก้ม เวลานั้นเองเอเวอรี่พี่ชายก็โผล่พรวดเข้ามาในห้อง เอเวอรี่อายุสิบขวบแล้ว - มือข้างหนึ่งถือปืนอัดลม อีกข้างหนึ่งถือมีดไม้

“อะไรนะ” เด็กชายถาม “เฟิร์นได้อะไรมา”

“น้องมีแซกสำหรับอาหารเช้าวันนี้” นางอราเบิลตอบ “ไปล้างหน้าล้างมือก่อนไป เอเวอรี่!”

“ดูหน่อยสิ!” เอเวอรี่วางปืนลง “นี่นะเหอหมู นี่มันหมูอมโรคชัดๆ - ตัวกระดิดยักกะหนูขาว”

“ไปล้างหน้าล้างมือ แล้วมากินอาหารเช้าเดี๋ยวนี้ เอเวอรี่!” แม่ของเขาดู “อีกครึ่งชั่วโมงรถโรงเรียนจะมาแล้ว”

“ผมเลี้ยงหมูบ้างได้ไหมฮะ พ่อ” เอเวอร์ริทาม

“ไม่ได้ พ่อจะให้สำหรับคนตื่นเช้าเท่านั้น” นายอราเบล พุด “วันนี้เฟิร์นเขาตื่นแต่เช้าเพื่อขจัดความอยุติธรรมของโลก น้องจึงได้หมูเป็นรางวัล ถึงแม้มันจะตัวเล็ก แต่ก็ยังเป็นหมูอยู่ดี แสดงให้เห็นว่า คนเราเมื่อตื่นเช้ามักได้สิ่งตอบแทนเสมอ เอาละ กินกันเถอะ!”

แต่เฟิร์นไม่ยอมกินอาหารเข้าจกกว่าลูกหมูของเธอจะได้ กินนมก่อน นางอราเบลคั้นเจียวदनมเด็กอ่อนและจุกยาง จึงเทนมอุ่นๆใส่ขวด ปิดฝาจุก ยื่นให้เฟิร์น “เอ้า ให้อาหารเข้า มันได้แล้ว!” นางบอก

นาที่ต่อมาเฟิร์นก็ลงไปนั่งบนพื้นที่มุมห้องด้านหนึ่ง
ประคองลูกหมูเกิดใหม่ไว้บนตัก สอนให้มันดูดนมจากขวด
แม้จะตัวเล็กนิดเดียว แต่เจ้าหมู่น้อยเจริญอาหารไม่เบา มัน
ดูดนมเข้าไปอย่างรวดเร็ว

รถโรงเรียนบีบแตรดังมาจากถนน

“วืง!” นางอราเบลสั่งพลางรับลูกหมูจากเฟิร์นและยัด
โดนัทใส่มือให้ เอเวอร์ริคว่าป็นพร้อมโดนัทอีกหนึ่งชิ้น

เด็กๆ วืงออกไปที่ถนนและปีนขึ้นไปบนรถ เฟิร์นไม่สนใจ
ใครทั้งสิ้น เด็กหญิงนั่งมองเหม่อไปนอกหน้าต่าง คิดถึง
โลกอันสวยงามและความโชคดีของตนที่ได้ลูกหมูมาเลี้ยง เมื่อ
รถถึงโรงเรียน เฟิร์นก็ตั้งชื่อให้ลูกหมูได้ เด็กหญิงเลือกชื่อ
ที่ไพเราะที่สุดเท่าที่นึกออก

“มันชื่อวิลเบอร์” เด็กหญิงกระซิบบอกตัวเอง

เด็กหญิงนั่งคิดถึงแต่เรื่องหมู จนกระทั่งครูถาม “เฟิร์น
เมืองหลวงของรัฐเพนซิลเวเนียชื่ออะไรจ๊ะ”

“วิลเบอร์ค่ะ” เฟิร์นตอบอย่างผันๆ เพื่อนๆ ในห้องเรียน
หัวเราะ เฟิร์นหน้าแดง

บทที่ 2

วิลเบอร์

เฝิรส์ู รักวิลเบอร์มากกว่าสิ่งอื่นใด เด็กหญิงชอบลูบไล้ให้อาหาร และพาวิลเบอร์เข้านอน ทุกๆ เช้าหลังตื่นนอน เด็กหญิงจะอุ้มนม ผูกผ้ากันเปื้อนให้วิลเบอร์ แล้วป้อนนมจากขวด ตกบ่าย พอรถโรงเรียนจอดหน้าบ้าน เด็กหญิงจะรีบกระโดดลงจากรถ เข้าไปให้นมวิลเบอร์อีกหนึ่งขวด และให้อีกครั้งในเวลาอาหารเย็นกับก่อนเข้านอน ช่วงกลางวันเฝิรน์ไปโรงเรียน นางอราเบลจะเป็นผู้ให้อาหารตอนกลางวันแทน วิลเบอร์ชอบกินนมมาก ดูเขาช่างมีความสุขเหลือเกิน เวลาที่เฝิรน์อุ้มขวดนมร้อนๆ ให้ เขาจะลุกขึ้นยืนและมองดูเธอด้วยสายตารักใคร่

สองสามวันแรก วิลเบอร์ได้รับอนุญาตให้นอนในกล่องใกล้เตาในครัว จนเมื่อนางอราเบลบ่นเอา เขาก็ถูกย้ายไปนอนในกล่องใต้เพิงเก็บฟืนซึ่งใหญ่กว่า ครั้นอายุได้สองสัปดาห์ เขาก็ต้องย้ายออกไปอยู่นอกบ้าน เป็นเวลาที่แอปเปิลกำลังออกดอกบานสะพรั่ง อากาศเริ่มอุ่นขึ้น นายอราเบลเตรียมพื้นที่ใต้ต้นแอปเปิลสำหรับวิลเบอร์โดยเฉพาะ เขาต่อลังไม้ขนาดใหญ่แล้วใส่ฟางเข้าไปจนเต็ม และเจาะช่องประตูให้เจ้าหนู

เดินเข้าออกได้ตามสบาย

“กลางคืนมันจะไม่หนาวหรอกคะ” เฟิร์นถาม

“ไม่หนาวหรอก” พ่อของเธอบอก “หนูรอดูก็ได้ว่ามันจะอย่างไร”

เฟิร์นนั่งลงได้ต้นแอปเปิล ถือขวดนมในมือ วิลเบอร์

วิ่งออกมาหา ดูคนจากขวดที่เด็กหญิงช่วยถือให้จนเกลี้ยง แล้วก็เดินโงนเงนกลับเข้าล้ง เฟิร์นมองลอดช่องประตูไป วิลเบอร์ใช้จมูกคุนฟางจนเป็นโพรง แล้วมุดหายเข้าไปในโพรง เหลือแต่ฟางคลุมตัวด้านนอก เฟิร์นรู้สึกอุ่นใจสบายใจขึ้นว่า หมูน้อยของเธอมีที่นอนที่มิดชิดอุ่นสบาย

ทุกเช้าหลังอาหาร วิลเบอร์จะเดินไปส่งเฟิร์นที่ถนน และรอเป็นเพื่อนจนกระทั่งรถมารับ เด็กหญิงจะโบกมือให้เขา และเขาจะอยู่รอจนกระทั่งรถวิ่งหายไปจากสายตา เมื่อเฟิร์นอยู่ที่โรงเรียน วิลเบอร์จะถูกกักให้อยู่แต่ในลานนอกบ้าน แต่เมื่อเด็กหญิงกลับมาในตอนบ่าย เธอจะปล่อยเขาออกมาทันที

และเขาก็จะติดตามเธอไปทุกที่ ถ้าเฟิร์นเข้าไปในบ้าน วิลเบอร์ก็เข้าไปด้วย ถ้าเธอขึ้นไปชั้นบน วิลเบอร์จะยืนรออยู่ตรงบันไดจนกว่าเธอจะกลับลงมา ถ้าเธอเห็นรถพาตุ๊กตาออกไปเดินเล่น วิลเบอร์ก็จะตามไปด้วย บางครั้งถ้าวิลเบอร์เหนื่อยระหว่างทาง เฟิร์นก็จะอุ้มวิลเบอร์เข้าไปนอนในรถกับตุ๊กตา ซึ่งวิลเบอร์ชอบที่เธอทำแบบนี้ และถ้าเหนื่อยมาก ๆ วิลเบอร์ก็จะหลับตาและหลับไปได้ผ้าห่มจริงๆ เวลานอนหลับตาแบบนี้ขนตาของวิลเบอร์งอนยาวดูน่ารักมาก ตุ๊กตาที่นอนอยู่ข้างๆ ก็หลับตาด้วย เฟิร์นจะเข็นรถเข็นไปช้าๆ อย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้หนูน้อยทั้งสองของเธอตกใจตื่น

บ่ายอบอุ่นวันหนึ่ง เฟิร์นกับเอเวอร์รี่ใส่ชุดว่ายน้ำลง去玩ที่ธารน้ำ วิลเบอร์ก็ตามไปติดๆ ครั้นเด็กหญิงลุยลงไปใต้น้ำ วิลเบอร์ก็ลุยตามลงไป น้ำเย็นเจี๊ยบ – วิลเบอร์ไม่ชอบเอาเสียเลย ดังนั้นระหว่างที่เด็ก ๆ ว่ายน้ำและเล่นกันและสาดน้ำใส่กัน วิลเบอร์ก็หันไปนอนแช่โคลนริมน้ำแทน โคลนนั้นทั้งอุ่น ทั้งชื้น และเหนียวหนึบอย่างน่ารื่นรมย์

ทุกกลางวันช่างแสนสุข และทุกกลางคืนก็แสนสงบ

พวกชาวนาเรียกวิลเบอร์ว่าหมูฤดูใบไม้ผลิ เหตุผลง่าย ๆ ก็คือ เพราะวิลเบอร์เกิดในฤดูใบไม้ผลิ พอวิลเบอร์อายุได้ห้าสัปดาห์ นายอราเบลก็ว่าวิลเบอร์โตพอที่จะขายได้แล้ว เฟิร์นร้องไห้เสียใจมาก แต่คราวนี้พ่อของเธอยืนยันหนักแน่น วิลเบอร์กินอาหารขึ้นทุกที เขาเริ่มกินเศษอาหารแทนนม นายอราเบลไม่อาจเลี้ยงวิลเบอร์ได้อีกแล้ว เขาได้ขายพี่น้องของวิลเบอร์ทั้งสิบตัวไปหมดแล้วด้วย

“เราเก็บเขาไว้ไม่ได้ เฟิร์น” พ่อของเธอพูด “หนูสนุกกับการเลี้ยงหมูมาพอแล้ว แต่วิลเบอร์ไม่ใช่ลูกหมูอีกต่อไป เราจะต้องขายเขาไป”

“โทร.ไปที่บ้านซัคเกอร์แมนลิส” นางอราเบลแนะนำเฟิร์น “บางทีลูจโฮเมอร์อาจจะเลี้ยงหมูบ้างก็ได้ และถ้าวิลเบอร์ย้ายไปอยู่ที่นี่ หนูจะได้เดินไปเยี่ยมมันได้บ่อยๆ”

“แล้วหนูควรขายเท่าไหร่ดีคะ” เฟิร์นอยากรู้

“อืม” พ่อของเธอพูด “มันตัวเล็กไปหน่อย บอกลุงไฮเมอร์แล้วกันว่าหนูมีหมูจะขายในราคาหกดอลลาร์ แล้วรอดูสิว่าลุงเขาจะว่ายังไง”

ไม่ช้าทุกอย่างก็เรียบร้อย เฟิร์นโทรศัพท์ไปหาลุง ป่าอีดิท รับสาย ป่าตะโกนบอกลุงไฮเมอร์ แล้วลุงไฮเมอร์ก็ออกจากโรงนา มาคุยกับเฟิร์น พ่อได้ยืนยันว่าหมูราคาหกดอลลาร์เท่านั้น ลุงก็บอกว่าจะซื้อไว้ วันต่อมาวิลเบอร์จึงย้ายจากบ้านใต้ต้นแอปเปิลไปอยู่บนกองปุ๋ยในโรงนาชั้นล่างของครอบครัวซัคเกอร์แมน